

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

28 януари 2015 година *

„Конкуренция — Административно производство — Европейски пазар на водороден пероксид и на перборат — Публикуване на решение, с което се установява нарушение на член 81 ЕО — Отхвърляне на искането за поверително третиране на информация, предоставена на Комисията в приложение на нейното Известие относно сътрудничеството — Задължение за мотивиране — Поверителност — Професионална тайна — Оправдани правни очаквания“

По дело T-341/12,

Evonik Degussa GmbH, установено в Есен (Германия), за което се явяват С. Steinle, М. Holm-Hadulla и С. von Köckritz, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват С. Giolito, М. Kellerbauer и G. Meessen, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение С (2012) 3534 окончателен на Комисията от 24 май 2012 г. относно отхвърлянето на искане за поверително третиране, подадено от Evonik Degussa, на основание член 8 от Решение 2011/695/ЕС на председателя на Комисията от 13 октомври 2011 г. относно Решение 2011/695/ЕС на председателя на Комисията от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (преписка СОМР/38.620 — Водороден пероксид и перборат),

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, N. J. Forwood (докладчик) и E. Bieliūnas, съдии,

секретар: С. Neegen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 април 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 На 3 май 2006 г. Комисията на европейските общности приема Решение С (2006) 1766 окончателен, относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП, срещу Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA и Arkema SA (преписка COMP/38.620 — Водороден пероксид и перборат) (наричано по-нататък „решението ВПП“).
- 2 В решението ВПП Комисията отбелязва по-специално че Degussa AG, понастоящем Evonik Degussa GmbH, жалбоподател, е участвало в нарушение на член 81 ЕО на територията на Европейското икономическо пространство (ЕИП), заедно с шестнадесет други дружества, действащи в сектора на водородния пероксид и пербората. Тъй като жалбоподателят е бил първото дружество, което е влязло в контакт с Комисията през декември 2002 г., в приложение на нейното Известие относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ С 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2002 г.“), и по този повод е сътрудничило изцяло, като е предоставило на Комисията всички сведения, с които е разполагало във връзка с нарушението, му е бил предоставен пълен имунитет по отношение на глоби.
- 3 През 2007 г. е публикуван първи и неконфиденциален вариант на решението ВПП на интернет сайта на генерална дирекция (ГД) „Конкуренция“ на Комисията (наричана по-нататък „ГД „Конкуренция““).
- 4 В писмо до жалбоподателя от 28 ноември 2011 г. Комисията го уведомява за намерението си да публикува нов, по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП, възпроизвеждащ изцяло съдържанието на посоченото решение, с изключение на конфиденциалната информация. По този повод Комисията изисква от жалбоподателя да посочи в решението ВПП информацията, за която възнамерява да поиска поверително третиране.
- 5 Тъй като счита, че тази по-подробна неконфиденциална версия съдържа поверителни сведения или търговска тайна, жалбоподателят уведомява Комисията в писмо от 23 декември 2011 г., че се противопоставя на предвижданото публикуване. В подкрепа на това възражение жалбоподателят изтъква по-специално че посочената неконфиденциална версия съдържа голям брой сведения, които той е предоставил на Комисията въз основа на програмата освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, както и имената на много от съучастниците си и данни относно търговските му връзки. Според жалбоподателя по този начин предвижданото публикуване би накърнило по-специално принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране и би могло да нанесе вреда на дейностите по разследване на Комисията.
- 6 С писмо от 15 март 2012 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че приема да премахне от новия неконфиденциален вариант, предназначен за публикуване, всички сведения, позволяващи пряко или косвено идентифициране на източника на информацията, получена на основание на Известие относно сътрудничеството от 2002 г., както и имената на съучастниците на жалбоподателя. За сметка на това Комисията счита, че липсват основания да признае поверителност на останалите сведения, по отношение на които жалбоподателят е поискал поверително третиране.

- 7 Като прилага възможността, предвидена в Решение 2011/695/ЕС на председателя на Комисията от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 275, стр. 29, наричано по-нататък „Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването“), жалбоподателят сезира служителя по изслушването с искането последният да изключи от предназначения за публикуване неконфиденциален вариант всички предоставени от него сведения въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

Обжалваното решение

- 8 С Решение С (2012) 3534 окончателен от 24 май 2012 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“), от името на Комисията служителят по изслушването отхвърля исканията за поверително третиране, подадени от жалбоподателя, и вследствие на това разрешава публикуването на сведенията, предоставени от него на Комисията, с цел да се възползва от нейната програма за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 9 В обжалваното решение служителят по изслушването най-напред подчертава границите на своя мандат, които му позволявали единствено да прецени дали дадено сведение трябва да се счита за поверително, а не да отстрани твърдяно нарушение на правните очаквания на жалбоподателя спрямо Комисията.
- 10 Освен това той отбелязва, че жалбоподателят се противопоставял на публикуването на нов, по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП с единствения мотив, че той съдържа сведения, предоставени в приложение на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., и че оповестяването на такива сведения пред трети лица би могло да му причини вреда в контекста на иск за обезщетение за вреди, предявен пред националните юрисдикции. Според служителя по изслушването обаче Комисията разполага с широка свобода на преценка, за да реши дали да публикува повече от основното съдържание на своите решения. Нещо повече, позоваванията на документи, съдържащи се в административната преписка, не представлявали сами по себе си търговски тайни или други поверителни сведения.
- 11 Според служителя по изслушването жалбоподателят не е доказал, че публикуването на сведенията, които той е предоставил на Комисията с цел да се възползва от нейната програма за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, може да му причини сериозна вреда. Интересът на дадено предприятие, на което Комисията е наложила глоба за нарушаване на конкурентното право, да не бъдат публично оповестявани подробностите за укоримото му противоправно поведение, за което то е упрекувано, при всяко положение не заслужавал никаква специална закрила. Служителят по изслушването припомня по този въпрос, че исковете за обезщетение са неразделна част от политиката на Европейския съюз в областта на конкуренцията и че поради това жалбоподателят не можел да се позове на законен интерес от защита срещу опасността срещу него да бъдат предявени такива искове поради участието му в картела, посочен в решението ВПП.
- 12 Служителят по изслушването също така счита, че не е компетентен да отговори на довода на жалбоподателя, че оповестяването пред трети лица на сведения, които той е предоставил на Комисията в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, би засегнало тази програма, тъй като този въпрос надхвърлял границите на неговия мандат. Той припомня в това отношение, че в съответствие със съдебната практика Комисията единствено може да прецени в каква степен фактическият и исторически контекст, в който се вписва инкриминираното поведение, трябва да бъде доведен до знанието на обществеността, стига той да не съдържа поверителни сведения.

- 13 Най-сетне служителят по изслушването посочва, че след като мандатът, предоставен му съгласно член 8 от Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването, се ограничава до преценката в каква степен сведенията са обхванати от професионалната тайна или трябва да се ползват от поверително третиране на друго основание, той не е компетентен да се произнесе по довода на жалбоподателя, че публикуването на сведенията, които той е предоставил въз основа на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, би довело до необоснована разлика в третирането в сравнение с останалите участници в санкционираното в решението ВПП нарушение и поради това би нарушило принципа на равно третиране.

Производство и искания на страните

- 14 Жалбоподателят подава настоящата жалба, постъпила в секретариата на Общия съд на 2 август 2012 г.
- 15 С определение от 16 ноември 2012 г. Evonik Degussa/Комисия (T-341/12 R), председателят на Общия съд решава, от една страна, да спре изпълнението на обжалваното решение, и от друга страна, да разпорежи на Комисията да не публикува вариант на решението ВПП, който е по-подробен, що се отнася до жалбоподателя, от публикувания на интернет сайта на ГД „Конкуренция“ от 2007 г.
- 16 Поради промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в трети състав, на който съответно е разпределено и делото.
- 17 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (трети състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия процедурен правилник, изисква от Комисията да представи конкретен документ. Последната представя поискания документ в определения срок.
- 18 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание на 9 април 2014 г.
- 19 В деня на съдебното заседание жалбоподателят представя копие от писмо на Комисията от 11 февруари 2014 г. относно арбитражно производство в Съединените американски щати. По покана на председателя на трети състав да изложи становището си във връзка с това ново доказателство в едноседмичен срок, считано от съдебното заседание, Комисията потвърждава в писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 15 април 2014 г., че възразява то да бъде взето предвид в настоящото производство поради късното му представяне.
- 20 Жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 21 Комисията моли Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 22 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква по същество пет правни основания. Те са изведени, първото, от нарушение на член 8 от Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването, на правото на добра администрация и на правото на изслушване, второто, от липсата на достатъчно мотиви, третото, от нарушаване на професионалната тайна, защитена от член 339 ДФЕС и от член 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и на основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), както и на поверителния характер на сведенията, които Комисията предвижда да публикува, четвъртото, от нарушение на принципите на оправданите правни очаквания, на правна сигурност и на равно третиране, и петото, от нарушение на принципа на целта, вписан в член 28, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), както и от нарушение на параграф 48 от Известие на Комисията относно правилата за достъп до преписката на Комисията при производства по членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС], на членове 53, 54 и 57 от Споразумението за ЕИП и на Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета (ОВ С 325, 2005 г., стр. 7 ; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 220, наричано по-нататък „Известието относно достъпа до преписката“).

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 8 от Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването, на правото на добра администрация и на правото на изслушване

- 23 Това правно основание съдържа по същество две части. В първата част жалбоподателят упреква служителя по изслушването за това, че не е разгледал по същество доводите, изведени от нарушение на принципите на оправданите правни очаквания и на равно третиране, които той е изложил пред него, също както и довода, че предвижданото от Комисията публикуване нарушавало принципа, уреден в член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003, според който информацията, събрана в приложение на членове 17 и 22 от посочения регламент, се използва единствено за целта, за която е събрана. Като свежда преценката си единствено до въпроса дали тези сведения, по отношение на публикуването на които жалбоподателят е възразил, са поверителни или не, служителят по изслушването неправилно е ограничил обхвата на контрола, който той е в състояние да извърши в приложение на член 8 от Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването.
- 24 Във втората част жалбоподателят поддържа, че служителят по изслушването, като се въздържа да се произнесе по някои изложени от него доводи, е приел обжалваното решение в нарушение на правото на последния на добра администрация, гарантирано от член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Този пропуск представлявал също така нарушение на правото на жалбоподателя да бъде изслушан в рамките на административното производство, уредено в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права.
- 25 Комисията оспорва тези доводи.
- 26 Що се отнася до първата част, следва да се отбележи като начало, че чрез това правно основание жалбоподателят упреква служителя по изслушването по същество, че се е въздържал да отговори на три отделни представени от него довода, всеки от които от естество според него да осуети предвижданото от Комисията публикуване на по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП. Тези доводи се отнасят, на първо място, до нарушаването на принципа на целта, уреден в член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003, според който информацията, събрана от Комисията в приложение на членове 17 и 22 от посочения регламент, може да се използва единствено за целта, за която е събрана; на второ място, до

накърняване на оправданите правни очаквания на жалбоподателя по отношение на факта, че спорните сведения няма да бъдат публикувани, и на трето място, до нарушаването на принципа на равно третиране, произтичащо от факта, че това публикуване щяло да доведе до поставянето на жалбоподателя в по-неблагоприятно положение в сравнение с останалите адресати на решението ВПП, които не са сътрудничили на Комисията, в контекста на евентуални иски за обезщетение, предявени от пострадалите на нарушението на конкурентното право, санкционирано в това решение.

27 Съгласно член 1, параграф 1 от Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването, правомощията и функциите на служителите по изслушването в производствата по конкуренция са определени в посоченото решение.

28 Член 8, параграфи 1—3 от Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването гласи, както следва:

„1. Когато Комисията възнамерява да разкрие информация, която може да представлява търговска тайна или друга поверителна информация, притежавана от дадено предприятие или лице, [ГД „Конкуренция“] информира последното в писмен вид относно това намерение и основанията за него. Определя се краен срок, в рамките на който засегнатото предприятие или лице може да представи писмени коментари.

2. Когато засегнатото предприятие или лице възрази срещу разкриването на информацията, то може да отнесе въпроса до служителя по изслушването. Ако служителят по изслушването установи, че информацията може да бъде разкрита, тъй като не представлява търговска тайна или друга поверителна информация или тъй като е налице първостепенен интерес от нейното разкриване, това следва да бъде изложено в мотивирано решение, което се съобщава на засегнатото предприятие или лице. В решението се определя датата, след която информацията ще бъде разкрита. Тази дата не може да бъде по-рано от една седмица, считано от датата на уведомлението.

3. Параграфи 1 и 2 се прилагат *mutatis mutandis* към разкриването на информация чрез публикуване в *Официален вестник на Европейския съюз*“.

29 Що се отнася, най-напред, до упрека към служителя по изслушването, че не е разгледал довода относно нарушаването на принципа на целта, доколкото може да се счита, че такъв довод е бил изтъкнат пред него от жалбоподателя в искането му от 10 април 2012 г., следва да се потвърди гледната точка на Комисията, според която обжалваното решение по същество му дава отговор. Действително в точка 19 от обжалваното решение служителят по изслушването посочва, че при условие че се спазва професионалната тайна, Комисията следва да определи кои сведения възнамерява да публикува освен основното съдържание на решенията, които взема на основание член 23 от Регламент № 1/2003. В точки 20 и 21 от обжалваното решение обаче служителят по изслушването освен това отхвърля довода на жалбоподателя, че това публикуване е изключено, когато става въпрос за сведенията, които са били предоставени на Комисията с цел да се възползва от нейната програма за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

30 Така, без да се засяга преценката на валидността на този подход в рамките на петото правно основание, от обжалваното решение произтича имплицитно, но задължително, че публикуването на сведенията, предоставени от предприятията, подали заявления за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, въпреки изразеното несъгласие от тези предприятия в това отношение, не нарушава принципа, уреден в член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003, според който сведенията, получени от Комисията в хода на разследване относно нарушение на конкурентното право, могат да бъдат използвани единствено за целта, с която са били събрани.

- 31 По-нататък, що се отнася до доводите, изведени от факта, че служителят по изслушването не бил отговорил на възраженията във връзка с накърняването на оправданите правни очаквания, че спорното публикуване няма да бъде извършено, както и от нарушението на принципа на равно третиране, трябва да се отбележи, че тези доводи са били изложени от жалбоподателя в молбата му, подадена до служителя по изслушването на 10 април 2012 г.
- 32 Следователно става въпрос да се определи дали последният законосъобразно е счел в точки 15 и 24 от обжалваното решение, че не е компетентен да се произнесе по тези доводи, предвид границите на мандата, който му е възложен на основание член 8 от Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването.
- 33 В това отношение следва най-напред да се отбележи, че Общият съд е постановил, че когато служителят по изслушването взема решение по член 9, трета алинея от Решение 2001/462/ЕО, ЕОВС на Комисията от 23 май 2001 година относно мандата на служителите по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 162, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 108), заменен от член 8, параграф 3 от Решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването, той е длъжен не само да прецени дали вариантът на оспореното пред него решение, с което се санкционира нарушение на член 81 ЕО, съдържа търговска тайна или други поверителни сведения, които се ползват със сходна защита, но също и да провери дали този вариант съдържа други сведения, които не могат да бъдат оповестявани публично било поради съображения, свързани с правилата на общностното право, които им предоставят специфична закрила, било поради факта че тези сведения поради естеството си са обхванати от професионалната тайна (Решение на Общия съд от 30 май 2006 г. по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, T-198/03, Recueil, стр. II-1429, точка 34 и Решение от 12 октомври 2007 г. по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, T-474/04, Сборник, стр. II-4225, точка 66).
- 34 От същата съдебна практика следва, че сред правилата, предоставящи специфична закрила на някои сведения, е и Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13 том 30 стр. 142), и член 4 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76), предвиждащ изключения от правото на достъп до документите на институциите, уредени в член 2, параграф 1 от този регламент (Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, точка 33 по-горе, точка 64).
- 35 По-нататък, следва да се подчертае, че по времето, когато са били постановени Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, и Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, точка 33 по-горе, член 9 от Решение 2001/462 се е позовавал единствено на закрилата, дължима по отношение на търговската тайна на предприятията, обект на разследване във връзка с нарушение на конкурентното право. Така посочената разпоредба следователно се е различавала в това отношение от член 8 от Решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването, който я замества, тъй като самият този член се отнася както до търговската тайна на предприятията, така и до останалите поверителни сведения.
- 36 Както беше подчертано в точка 33 по-горе, Общият съд все пак е дал в нея тълкуване на член 9, параграф 3 от Решение 2001/462, което надхвърля текста на тази разпоредба, почивайки на анализ на контекста и на целите ѝ.

- 37 Така Общият съд най-напред отбелязва, че член 9 от Решение 2001/462 целял да приложи в процесуален план предвидената от общностното право закрила на сведенията, с които Комисията се е запознала в рамките на производствата за прилагане на правилата на конкуренцията (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 28). Припомняйки в това отношение закрилата на сведенията, които поради естеството си са обхванати от професионалната тайна съгласно член 20, параграф 2 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L3, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), Общият съд посочва, че в съответствие със съдебната практика областта на сведенията, които са обхванати от професионалната тайна, надхвърля търговската тайна на предприятията (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 29).
- 38 По-нататък, Общият съд посочва, от една страна, че първите две алинеи на член 9 от Решение 2001/462 се отнасят до оповестяването на сведения пред лица, предприятия или сдружения от предприятия с цел упражняване на правото им на изслушване в рамките на производство по прилагане на правилата на конкуренцията, и от друга страна, че предвиденото в тези две алинеи производство се прилага само *mutatis mutandis* спрямо оповестяването на фактически сведения поради факта на публикуването им в *Официален вестник на Европейския съюз*, самото то предвидено в третата алинея от тази разпоредба. Това предполага по-специално че когато служителят по изслушването взема решение по член 9, трета алинея от Решение 2001/462, той е длъжен да съблюдава професионалната тайна, когато става въпрос за сведения, които не изискват толкова специална закрила като предоставената на търговската тайна, и по-специално на сведенията, които са могли да бъдат оповестени пред трети лица, имащи право на изслушване по отношение на тях, но чийто поверителен характер не допуска публичното им оповестяване (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 31).
- 39 Общият съд обосновава широкото си тълкуване на член 9 от Решение 2001/462 и чрез позоваване на съображение 9 от посоченото решение, съгласно което „[п]ри оповестяването на сведения относно физически лица, [трябва да бъде] отделено особено внимание на Регламент [...] № 45/2001“ (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 32).
- 40 Тези констатации запазват значението си по отношение на решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването.
- 41 Също както член 9 от Решение № 2001/462, и член 8 от Решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването цели в действителност да приложи в процесуален план защитата, която предоставя правото на Съюза по отношение на сведенията, с които Комисията се е запознала в рамките на производства по прилагане на правилата на конкуренцията, предвидена занапред в член 28, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Така посоченият член 8 прави същото разграничение, припомнено в точка 38 по-горе, между закрилата на поверителността на сведенията по отношение на трети лица, ползващи се с право на изслушване в производство за прилагане правилата на конкуренцията, и тази, по-широка, която следва да се съблюдава, когато се предвижда публикуване в Официален вестник. Нещо повече, съображение 23 от Решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването възпроизвежда по същество съдържанието на съображение 9 от Решение 2001/462, като се позовава на необходимостта служителят по изслушването да държи сметка по-специално за Регламент № 45/2001, когато оповестява сведения, засягащи физически лица.

- 42 В случая все пак принципите на оправданите правни очаквания и на равно третиране, които жалбоподателят изтъква пред служителя по изслушването, не представляват правила, насочени към специфична закрила срещу публичното оповестяване на сведения като тези, които са били предоставени на Комисията от жалбоподателя с цел да му бъде признато от нея освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 43 Действително, противно например на правилата, съдържащи се в Регламент № 45/2001, що се отнася до третирането на лични данни от органите или институциите на Съюза, или още в член 4 от Регламент № 1049/2001, що се отнася до изключенията от правото на достъп до документи, тези принципи нямат за специфична цел защитата на поверителността на сведения или документи. Тъй като тези принципи сами по себе си следователно не са обхванати от закрилата, предвидена от правото на Съюза по отношение на сведенията, с които Комисия се е запознала в производствата по прилагане на правилата на конкуренцията, те надхвърлят рамките на мисията, възложена на служителя по изслушването съгласно член 8 от Решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването.
- 44 От това следва, че с право служителят по изслушването в случая е приел, че не е компетентен да отговори на възраженията срещу спорното публикуване, повдигнати от жалбоподателя въз основа на принципите на оправданите правни очаквания и на равно третиране.
- 45 Що се отнася освен това до оплакването, че обжалваното решение било опорочено от явна грешка в преценката, тъй като никоя от службите на Комисията не е разгледала принципните възражения на жалбоподателя срещу публикуването на по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП, изтъкнато от жалбоподателя в подкрепа на първото правно основание, то също е неоснователно.
- 46 Всъщност това оплакване почива, както правилно отбелязва Комисията, на погрешната предпоставка, че тя най-общо е пропуснала да изрази позиция в това отношение.
- 47 Така в изпратеното на 28 ноември 2011 г. писмо на ГД „Конкуренция“ до жалбоподателя Комисията отбелязва, че е решила да публикува нов, по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП, от съображения за прозрачност.
- 48 Освен това от писмото на ГД „Конкуренция“ до жалбоподателя от 15 март 2012 г. следва, че в рамките на анализа на принципните възражения срещу спорното публикуване Комисията е счела, че следва да извърши претегляне по-специално между закрилата на целите на дейностите ѝ по разследване, посочени в изключението от принципа на прозрачност, предвидено в член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001, и легитимните интереси на страните. Комисията посочва и че документ, подобен на декларация, направена от предприятие, не се ползва от закрила само поради факта че ѝ е бил предоставен във връзка със заявление за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и че предвижданото публикуване не засяга целите на дейностите ѝ по разследване. Освен това тя подчертава, че в случая следва да се има предвид член 4, параграф 7 от Регламент № 1049/2001, съгласно който изключенията от правото на достъп до документи, посочени в първите три параграфа от този член, се прилагат само за периода, през който предвидената в него защита е обоснована с оглед на съдържанието на документа. От това Комисията прави извод, че спорното публикуване не води до накърняване на оправданите правни очаквания на жалбоподателя.
- 49 Следователно, противно на твърденията на жалбоподателя, Комисията е разгледала изложените от него принципни възражения срещу спорното публикуване.
- 50 Най-сетне, като се имат предвид направените в точки 30, 44 и 49 по-горе констатации, втората част на правното основание, чрез което жалбоподателят поддържа, че отказът на служителя по изслушването да отговори на някои от неговите възражения срещу спорното публикуване води

до нарушаване на правото на добра администрация, гарантирано в член 41, параграф 1 от Хартата на основните права, както и на правото му на надлежно изслушване в административното производство, уредено в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права, следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

- 51 От това следва, че първото правно основание трябва да бъде отхвърлено като необосновано.

По второто правно основание, изведено от липсата на достатъчно мотиви

- 52 Жалбоподателят упреква служителя по изслушването, че не е мотивирал в достатъчна степен обжалваното решение, нарушавайки, от една страна, член 296 ДФЕС и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права, и от друга страна, член 8, параграф 2 от Решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването. Така в обжалваното решение не се посочвало какво обосновава повече от пет години след публикуването на първия неконфиденциален вариант на решението ВПП, публикуването на по-подробен неконфиденциален вариант на същото. Макар жалбоподателят да признава, че Комисията се е позовала на съображения за откритост в писмото, което му е изпратила на 28 ноември 2011 г., само това позоваване не давало възможност да се разберат съображенията, поради които тя е счела, че първият неконфиденциален вариант, публикуван на интернет сайта ѝ през 2007 г., не отговаря или вече не отговаря на това изискване. По-конкретни мотиви по този въпрос в самото обжалвано решение били необходими още повече, тъй като решението на Комисията да публикува по-подробна неконфиденциална версия на решението ВПП се отклонявало от предходната административна практика.
- 53 Комисията поддържа, че обжалваното решение, разгледано в неговия контекст, е в достатъчна степен мотивирано в този план.
- 54 Съгласно постоянната съдебна практика задължението за мотивиране на индивидуално решение има за цел да даде възможност на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност на решението и да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали решението е обосновано, или евентуално страда от порок, който е основание за оспорване на неговата валидност, като е уточнено все пак, че обхватът на това задължение зависи от естеството на разглеждания акт и от контекста, в който е бил приет (Решение на Съда от 9 ноември 1983 г. по дело *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Комисия*, 322/81, Recueil, стр. 3461, точка 14, Решение на Общия съд от 11 декември 1996 г. по дело *Van Megen Sports/Комисия*, T-49/95, Recueil, стр. II-1799, точка 51).
- 55 Така, макар съгласно член 296 ДФЕС Комисията да е длъжна да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обоснованост на решението, и съображенията, които са я накарали да го вземе, не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на даден акт отговарят на изискванията на тази разпоредба следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело *Комисия/Sytraval и Brink's France*, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и цитираната съдебна практика, Решение на Общия съд от 26 октомври 2012 г. по дело *CF Sharp Shipping Agencies/Съвет*, T-53/12, точка 37). По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, ако е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере значението на наложената му мярка (Решение на Общия съд от 15 април 2011 г. по дело *Чешка република/Комисия*, T-465/08, Сборник, стр. II-1941, точка 163).

- 56 Това задължение за мотивиране е заложено в член 8, параграф 2 от Решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването, разглеждан заедно с параграф 3 от тази разпоредба, що се отнася до решенията, които служителят по изслушването следва да вземе по исканията за поверително третиране на някои сведения в производствата за прилагане на правилата на конкуренцията.
- 57 В случая както от писмото на жалбоподателя от 23 декември 2011 г., изпратено до ГД „Конкуренция“, така и от писмото, което той е изпратил до служителя по изслушването на 10 април 2012 г., следва, че жалбоподателят е поддържал в хода на административното производство, че публикуването на нов вариант на решението ВПП, съдържащ сведения, които той е предоставил доброволно с цел да се възползва от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., щяло да наруши оправданите му правни очаквания и освен това не можело да бъде оправдано от никакъв по-висш обществен интерес. От същите писма следва и че жалбоподателят е изтъкнал, че такова публикуване би се отклонило от предходната административна практика на Комисията, състояща се в това да не се оповестяват пред трети лица сведенията, които са ѝ били предоставени от предприятията във връзка с програмата за програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 58 По този въпрос следва да се отбележи, че макар служителят по изслушването да не е отговорил конкретно по същество на всеки от тези доводи, както накратко следва от преценката на първото правно основание, то е било с цел да се спазят границите на мандата, възложен му от член 8 от Решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването.
- 59 Все пак, както вече беше подчертано в точка 49 по-горе, обжалваното решение е било прието в резултат на административно производство, в хода на което Комисията е следвало да отговори на принципните възражения срещу предвижданото публикуване, изтъкнати от жалбоподателя, което надхвърля рамките на компетентността на служителя по изслушването.
- 60 При тези обстоятелства и с цел да се гарантира ефективна съдебна защита на жалбоподателя, обжалваното решение следва да се разглежда в контекста, довел до приемането му, и да се счита поради това, че това решение включва имплицитно, но задължително, позициите на Комисията във връзка с предвижданото публикуване, изразени чрез ГД „Конкуренция“, доколкото те се отнасят до аспекти, които не попадат в мандата на служителя по изслушването.
- 61 Разгледано по този начин обаче, обжалваното решение позволява на жалбоподателя да разбере фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната му обосновааност.
- 62 Така, на първо място, както вече беше подчертано в точка 47 по-горе, в писмото, изпратено на жалбоподателя на 28 ноември 2011 г. от нейната ГД „Конкуренция“, Комисията обосновава намерението си да публикува по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП, като се позовава на целта за прозрачност.
- 63 На второ място, макар и да е вярно, че служителят по изслушването е приел, че не е компетентен да разгледа евентуално нарушение на оправданите правни очаквания на жалбоподателя, с мотива че такава преценка би надхвърлила границите на мандата, изведен въз основа на член 8 от Решението относно функциите и мандата на служителя по изслушването, Комисията в писмото си до жалбоподателя от 15 март 2012 г. все пак отговаря изрично на довода на последния, че спорното публикуване би нарушило неговите обосновани правни очаквания.
- 64 Както вече беше подчертано в точка 48 по-горе, действително от посоченото писмо следва по същество, че в рамките на анализа на принципните възражения срещу спорното публикуване Комисията е счела, че следва да извърши претегляне по-специално между закрилата на целите на дейностите ѝ по разследване, посочени в изключението от принципа на откритост,

предвидено в член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001, и легитимните интереси на страните. Освен това Комисията е посочила, че даден документ не се ползва от закрила само поради факта че ѝ е бил предоставен във връзка със заявление за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и че предвижданото публикуване не засяга целите на дейностите ѝ по разследване. Освен това тя подчертава, че в случая следва да се има предвид член 4, параграф 7 от Регламент № 1049/2001, съгласно който изключенията от правото на достъп до документи, посочени в първите три параграфа на този член, се прилагат само за периода, през който предвидената в него защита е била оправдана с оглед на съдържанието на документа. От това Комисията прави извода, че спорното публикуване не води до накърняване на оправданите правни очаквания на жалбоподателя.

- 65 На трето място, обжалваното решение посочва множество обстоятелства в подкрепа на отхвърлянето на искането за поверителност, отправено от жалбоподателя. Служителят по изслушването подчертава в него, в самото начало, че позоваванията на документите в административната преписка не представляват сами по себе си търговска тайна или друга поверителна информация. Отхвърлянето на исканията за поверителност по-нататък е обосновано, първо, с широката свобода на преценка, с която се ползва Комисията при публикуването на повече от основното съдържание на решенията, които взима в приложение на член 23 от Регламент № 1/2003, второ, с обстоятелството, че жалбоподателят не е доказал, че публикуването на сведенията, които той е предоставил на Комисията въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., би могло да му причини сериозна вреда, и трето, с факта, че дори да се приеме, че такава опасност е установена, от съдебната практика следва, че интересът на жалбоподателя подробностите относно участието му в дадено нарушение да не бъдат узнати от обществото не е годен да бъде защитен. Служителят по изслушването е добавил, че посочената съдебна практика се прилага в случая по аналогия, тъй като въпреки факта, че жалбоподателят не е бил осъден да заплати глоба в решението ВПП, участието му в едно-единствено и продължавано нарушение на член 81 ЕО, както и на член 53 от Споразумението за ЕИП, посочено в това решение, е било прието за установено.
- 66 Най-сетне, извършените в предходната точка констатации налагат също така да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че в обжалваното решение не се посочвало какво оправдава в случая дерегирането на предходната административна практика на Комисията. Всъщност, дори да се приеме за установена предходната административна практика, на която жалбоподателят се позовава, разгледана във връзка с четвъртото правно основание, обжалваното решение, възприемано в контекста на приемането му, предоставя достатъчно елементи, които да му позволят да разбере съображенията, поради които Комисия е решила в случая да се отклони от нея.
- 67 Следователно не може да бъде споделено твърдението на жалбоподателя, че обжалваното решение не е мотивирано в достатъчна степен и второто правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По третото правно основание, изведено от нарушаване на професионалната тайна, както и от нарушаване на поверителния характер на сведенията, които Комисията предвижда да публикува

- 68 Жалбоподателят твърди, че служителят по изслушването е нарушил в обжалваното решение поверителния характер на сведенията, предоставени доброволно на Комисията в хода на нейното разследване. Обжалваното решение нарушавало по тази причина както член 339 ДФЕС, така и член 8 от ЕКПЧ.

- 69 Според жалбоподателя този поверителен характер се дължал най-напред на обстоятелството, че тези сведения произтичат от декларациите, направени от самите тях или от други предприятия въз основа на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, дори от документи, предадени доброволно на Комисията в хода на разследването. Тези сведения се отнасят до заниманията на жалбоподателя в личния живот, защитени от член 8, параграф 1 от ЕКПЧ, независимо от тяхното съдържание. Впрочем от Решение на Съда от 7 ноември 1985 г. по дело Adams/Комисия (145/83, Recueil, стр. 3539) следвало, че по отношение на сведенията и документите, които са били доброволно предоставени на Комисията, се дължи по-специална закрила, при условие че последната не ги оповестява.
- 70 Жалбоподателят поддържа, по-нататък, че сведенията, по отношение на които той е поискал поверително третиране, са обхванати от професионалната тайна, защитена от член 339 ДФЕС, както и от член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003, тъй като те отговарят на трите условия, посочени за тази цел в Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе. Така тези сведения били известни само на ограничен кръг лица, оповестяването им можело да причини на жалбоподателя сериозна вреда и необходимостта тези сведения да не се оповестяват се налагала обективно, дори ако се вземат предвид противните интереси, пледиращи в полза на тяхното оповестяване.
- 71 Жалбоподателят отбелязва в това отношение, че сведенията, чието публикуване се предвижда в случая и които не са фигурирали във временния неконфиденциален вариант на решението ВПП, публикуван през 2007 г., разкриват подробно не само антиконкурентните споразумения и обмена на информация, за които се сочи в решението ВПП, но и начина, по който той е участвал в тях. Тези сведения били придружени от многобройни цитати, извлечени от документите, представени от лицата, подали заявления за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, както и на предоставената от Комисията помощ във връзка с тълкуването. Такова публикуване трябвало да се приравни на директно публикуване на декларациите на жалбоподателя и останалите предприятия — адресати на решението ВПП, направили декларации във връзка с освобождаването от глоби и намаляване на техния размер, които могат да нанесат сериозна вреда на репутацията на жалбоподателя и да засегнат пазарното му положение. Жалбоподателят допълва, че предвиданото публикуване щяло да му причини по-сериозна вреда отколкото на останалите предприятия, участвали в нарушението, санкционирано с решението ВПП, тъй като с цел да получи имунитет по отношение на глоби, той не е имал друг избор, освен да признае изцяло собственото си участие в нарушението и да допринесе възможно най-много за установяването на фактите от Комисията.
- 72 Освен това от съдебната практика следвало, че сведенията относно търговските отношения между дружествата, относно цените на техните стоки, структурата на техните цени, пазарните дялове или други подобни елементи, каквито са сведенията, чието публикуване се предвижда в случая, попадат в търговските интереси на тези дружества и са защитими, дори когато се отнасят до поведения, които са били признати за незаконни. Предвиданото публикуване щяло освен това да изложи жалбоподателя на завишен риск да бъде осъден да заплати обезщетение за претърпени вреди пред националните юрисдикции. По време на съдебното заседание обаче жалбоподателят подчертава, че той трябва да бъде защитен спрямо такива граждански иски.
- 73 Жалбоподателят твърди освен това, че отхвърлянето от служителя по изслушването на исканията му за поверителност нарушава общата презумпция за незаконност, свързана с публикуването на сведения, произтичащи от декларациите, направени от предприятията въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., както и на документи, доброволно предоставени на Комисията от тези предприятия. Следва действително да се избегне възможността чрез публикуването в Официален вестник на стриктните правила, уреждащи третирането на сведенията, които Комисията получава в рамките на производствата в областта на картелите, по-специално тези, които произтичат от Известието относно сътрудничеството от

2002 г., да бъдат изпразнени от съдържание. Също така жалбоподателят подчертава по време на съдебното заседание, че Комисията не може чрез публикуването да лиши от ефект защитата срещу оповестяването на някои сведения, които предоставя член 4 от Регламент № 1049/2001.

- 74 Жалбоподателят изтъква още, че обжалваното решение не разкрива наличието на никакъв по-висш обществен интерес, обосноваващ предвижданото публикуване, въпреки поверителния характер на спорните сведения. Тъй като обществеността е била вече в достатъчна степен информирана чрез публикуването на неконфиденциалния вариант през 2007 г., такъв обществен интерес при всички положения липсвал. Що се отнася до евентуалния интерес на пострадалите от нарушението, санкционирано с решението ВПП, да бъде публикуван по-подробен вариант на това решение, той бил изключително частен. Жалбоподателят допълва по последния въпрос в съдебното заседание, че обжалваното решение не излагало по никакъв начин защо предвижданото публикуване би било необходимо за упражняване на правото на ефективно средство за правна защита на пострадалите от картела, за който се отнася решението ВПП.
- 75 Комисията оспорва тези доводи.
- 76 Това правно основание по същество включва три части, изведени, първо, от нарушаване на търговската тайна на жалбоподателя или най-малкото на поверителността на търговските сведения, второ, от нарушаване на поверителността на сведенията, предоставени на Комисията въз основа на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, и трето, от нарушаване на правото на защита на личния живот.
- 77 В това отношение Общият съд отбелязва като начало, че доводите във връзка с нарушаването на оправданите правни очаквания, които жалбоподателят твърди, че е придобил въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., както и от предходната административна практика на Комисията, изтъкнати в подкрепа на третото правно основание, съвпадат по същество с част от доводите, развити във връзка с четвъртото правно основание. Поради това тези доводи са разгледани на това място.
- 78 По-нататък, следва да се припомни, че съгласно член 339 ДФЕС членовете на институциите на Съюза, членовете на комитетите, както и длъжностните лица и другите служители на Съюза са длъжни, дори и след като са престанали да изпълняват задълженията си, да не разкриват информация, включена в обхвата на професионалната тайна, в частност информация относно предприятия, техните стопански отношения или факторите във връзка с ценообразуването в тях.
- 79 Съгласно член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003 събраната от Комисията информация в хода на разследването, което тя води по силата на този регламент, в приложение на членове 17—22 от него, може, без да се засяга действието на членове 12 и 15 от същия регламент, да се използва единствено за целта, за която е била събрана. Член 28, параграф 2 от Регламент № 1/2003, който допълва правилото за поведение, установено в член 339 ДФЕС в рамките на приложното поле на този регламент, уточнява по-специално че без да се засяга сътрудничеството между Комисията и органите по конкуренция на държавите членки, както и предоставената на лицата, на които са връчени съобщения за подадени жалби, възможност да се запознаят с преписката по разследването, Комисията и посочените органи, техните длъжностни лица, служители и други лица, работещи под контрола на тези органи, както и длъжностни лица и държавни служители на други органи на държавите членки са длъжни да не разгласяват информация, придобита или обменена от тях по реда на този регламент и от естеството, обхванато от задължението за опазване на служебната тайна.
- 80 Освен това съгласно член 30, параграф 1 от Регламент № 1/2003 Комисията публикува по-специално решенията, с които налага глоби на предприятията или сдружения от предприятия, които тя счита за отговорни за нарушаване на правото на Съюза в областта на

картелите. Съгласно член 30, параграф 2 от този регламент това публикуване посочва името на заинтересованите страни и основното съдържание на решението, включително наложените санкции, но трябва да вземе предвид законния интерес на предприятията относно опазването на търговските им тайни.

- 81 Най-сетне, член 16, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 123, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242), предвижда по същество, че Комисията е длъжна да не съобщава или прави достъпна информацията, включително документи, съдържащи се в преписката по разследването, доколкото те съдържат търговски тайни или друга поверителна информация на което и да е лице.
- 82 В случая жалбоподателят не оспорва, че е участвал в картела, посочен в решението ВПП. Обратно, той поддържа, от една страна, че поверителността на спорните сведения произтича единствено от факта, че те са били доброволно предоставени на Комисията във връзка с програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и че поради това предвиданото публикуване може да компрометира закрилата на целите на дейностите по разследване на Комисията.
- 83 От друга страна, той се позовава най-напред на факта, че публикуването на по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП, както предвижда Комисията, щяло неправомерно да засегне търговските му интереси по смисъла на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, доколкото този вариант съдържа сведения относно равнището на прилаганите от него цени, относно предвиданите повишения на цените, относно ролята му по време на събранията между конкурентите, относно местата, на които са се провели тези събрания, както и относно техните дати, лицата, които са участвали в тях, и съдържанието им. Според жалбоподателя предвиданото публикуване по този начин щяло да засегне сериозно репутацията му и да увеличи риска срещу него да бъдат предявени иски за обезщетение за претърпени вреди от пострадалите от нарушението, санкционирано в решението ВПП или регресни иски, предявени срещу него от други предприятия, участвали в това нарушение. Той поддържа по-нататък, че спорните сведения представляват при всички положения търговска тайна или най-малкото поверителна търговска информация, чието публикуване е изключено от член 28, параграф 2 и от член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Още по-нататък той изтъква, че защитата на съдебните производства, уредена в член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001, възпрепятства спорното публикуване, доколкото то би имало за последица да наруши равнопоставеността в производствата по граждански иски, предявени пред националните юрисдикции, в нарушение на принципа, уреден в член 41 от Хартата на основните права. Най-сетне, поверителността на спорните сведения произтичала от факта, че тези сведения, предоставени доброволно на Комисията в хода на разследването, попадат сред заниманията в личния живот на жалбоподателя и следователно за защитени от член 8, параграф 1 от ЕКПЧ.

По първата част, състояща се в твърдението, че спорните сведения представлявали търговска тайна или поне търговска информация с поверителен характер

- 84 Следва да се припомни, че съгласно трайно установената съдебна практика сведенията, които датират отпреди повече от пет години, не са нито тайни, нито поверителни, макар и да са били такива, и поради това трябва да се считат за исторически, освен в изключителни случаи, когато жалбоподателят докаже, че независимо от тяхната старост тези сведения все още представляват съществени елементи от пазарното му положение или това на трети лица (Определение на Общия съд от 15 ноември 1990 г. по дело Rhône-Poulenc и др./Комисия, T-1/89-T-4/89 и T-6/89-T-15/89, Recueil, стр. II-637, точка 23; вж. Определение на председателя на четвърти

състав на Общия съд от 22 февруари 2005 г. по дело Hynix Semiconductor/Съвет, T-383/03, Recueil, стр. II-621, точка 60 и цитираната съдебна практика, Определение на председателя на осми състав на Общия съд от 8 май 2012 г. по дело Diamanhandel A. Spira/Комисия, T-108/07, точка 65, и Определение от 10 май 2012 г. по дело Diamanhandel A. Spira/Комисия, T-354/08, точка 47).

- 85 В случая не се оспорва, че всички разглеждани сведения датират отпреди повече от пет години, като повечето от тях са дори отпреди повече от десет години. Налага се обаче да се отбележи, че жалбоподателят не е изложил никакъв конкретен довод с цел да докаже, че въпреки тяхната старост, посочените сведения към настоящия момент все още представляват съществени елементи от търговското му положение или това на трети лица. Така той се задоволява да потвърди големия брой части от решението ВПП, чието публикуване се предвижда от Комисията, като същевременно описва съставните елементи на нарушението, съдържащи сведения относно търговските му отношения и политиката му във връзка с цените, че закрилата на търговската тайна не е изключена, когато става въпрос за сведения, засягащи незаконни поведения, и най-сетне, че дължимата закрила по отношение на търговската тайна не може да бъде ограничена за определен период от време, чиято продължителност да бъде фиксирана неизменно.
- 86 От това следва, че дори да се приеме, че някои от сведенията, съдържащи се в решението ВПП, чието публикуване се предвижда за пръв път от Комисията, са могли да представляват търговска тайна в определен момент, при всяко положение те не трябва да се считат за исторически и че освен това не е било доказано защо още би било оправдано да им се предостави по изключение предвидената за това защита в член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003.
- 87 Следователно първата част е неоснователна и трябва да бъде отхвърлена.

По втората част, изведена от поверителността на сведенията, предоставени на Комисията въз основа на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер

- 88 Тъй като областта на сведенията, които са обхванати от професионалната тайна, надхвърля търговската тайна на предприятията (вж. в този смисъл Решение по дело Adams/Комисия, точка 69 по-горе, точка 34 и Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 29), следва да се определи, без да се засяга анализът на основателността на четвъртото правно основание, дали, както поддържа жалбоподателят, сведенията трябва да се ползват от защита на това основание само поради факта че са били доброволно предоставени от предприятие на Комисията с цел то да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 89 Съгласно член 1, втора алинея ДЕС, в рамките на Съюза решенията се вземат при възможно най-голямо зачитане на принципа на откритост. Този принцип е отразен в член 15 ДФЕС, който гарантира, при определени условия, право на достъп на гражданите до документите на институциите. В съответствие с този принцип и при липсата на правни норми, разпореждащи или забраняващи изрично публикуване, възможността на институциите да оповестят публично актовете, които приемат, е правилото, от което съществуват изключения, доколкото правото на Съюза, по-специално чрез разпоредбите, гарантиращи спазването на професионалната тайна, не допуска оповестяването на тези актове или сведенията, които се съдържат в тях (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 69).
- 90 Нито член 339 ДФЕС, нито член 28 от Регламент № 1/2003 посочват изрично какви видове информация, освен търговските тайни, влизат в обхвата на професионалната тайна. От член 28, параграф 2 от Регламент № 1/2003 обаче не може да се направи извод, че така е с всички

сведения, събрани в приложение на посочения регламент, с изключение на тези, чието публикуване е задължително по силата на член 30 от него. Всъщност, също както член 339 ДФЕС, член 28 от Регламент № 1/2003, който допълва и прилага тази разпоредба от първичното право в областта на правилата приложимите към предприятията правила на конкуренцията, се противопоставя на оповестяването на сведения, които поради естеството си са обхванати от професионалната тайна (вж. по аналогия Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 70).

- 91 Вярно е освен това, че съгласно точка 75 от Решение по дело Bank Austria/Комисия, точка 33 по-горе, и точка 64 от Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, точка 33 по-горе, доколкото поверителността на някои сведения е защитена чрез изключение от правото на достъп до документи, предвидено в член 4 от Регламент № 1049/2001, такава защита е от значение при преценката за спазването от Комисията на забраната, наложена ѝ от член 28, параграф 2 от Регламент № 1/2003, да оповестява сведенията, които поради естеството си са обхванати от професионалната тайна.
- 92 Все пак след постановяването на тези решения Съдът тълкува член 4 от Регламент № 1049/2001 в смисъл, че институциите могат да се позоват в това отношение на общи презумпции, които се прилагат за определени категории документи, тъй като сходни съображения от общ характер могат да намерят приложение относно искания за оповестяване, които се отнасят за документи от едно и също естество. Това тълкуване се налага, когато правната уредба, която регламентира това производство, предвижда и стриктни правила относно обработката на информацията, придобита или установена в рамките на такова производство (Решение на Съда от 28 юни 2012 г. по дело Комисия/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, точки 108, 116 и 118). Такъв обаче е случаят с член 27, параграф 2 и член 28 от Регламент № 1/2003, както и с членове 6, 8, 15 и 16 от Регламент № 773/2004, които въвеждат ограничения за използването на документите, съдържащи се в преписката във връзка с производство по член 101 ДФЕС (Решение на Съда от 27 февруари 2014 г. по дело Комисия/EnBW Energie Baden-Württemberg, C-365/12 P, точка 86). В този контекст, да се вземе предвид член 4 от Регламент № 1049/2001, така че да се забрани на Комисията да публикува всяко сведение, достъпът до което тя има право да откаже по силата на последната разпоредба, чрез позоваване на обща презумпция, би изпразнило от съдържание член 30 от Регламент № 1/2003. Действително такова тълкуване би имало за последица да лиши Комисията от възможността да публикува дори основното съдържание на решението си, доколкото то задължително трябва да оповести елементи от преписката по разследването. От друга страна, то би имало за практическа последица да обърне доказателствената тежест, която в областта на поверителното третиране е върху искащия такова третиране, след като би било достатъчно последният да изтъкне общата презумпция, че институциите могат да се позовават при условията, описани по-горе, и фактически да задължи Комисията да докаже, че спорната информация може да бъде включена в публикувания вариант на решението ѝ.
- 93 Противно обаче на това, което жалбоподателят поддържа, оповестяването на сведения във връзка с нарушение на конкурентното право на Съюза чрез публикуването на решение, с което се санкционира посоченото нарушение, на основание член 30 от Регламент № 1/2003, не би могло по принцип да се смесва с достъпа на трети лица до документи, съдържащи се в преписката по разследването на Комисията относно такова нарушение. Така по настоящото дело публикуването на сведения относно съставните елементи на нарушението, които не се съдържат в неконфиденциалния вариант на решението ВПП, публикуван през 2007 г., ако трябваше да бъде направено, не би имало за резултат оповестяването пред трети лица на заявленията за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, подадени от жалбоподателя пред Комисията, на протоколите, съдържащи устните декларации на жалбоподателя, направени във връзка с програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, дори на документи, които последният доброволно е предоставил на Комисията по време на разследването.

- 94 Именно въз основа на тези принципи следва да се разгледат трите кумулативни условия, които трябва да бъдат изпълнени, за да могат тези сведения да попадат, поради естеството им, в обхвата на професионалната тайна и да се ползват по този начин от защита срещу публичното оповестяване, а именно, първо, тези сведения да са известни само на ограничен брой лица, второ, тяхното разкриване да може да причини сериозна вреда на лицето, което ги е предоставило, или на трети лица, и най-сетне, трето, интересите, които могат да бъдат увредени с разкриването на такива сведения, обективно да заслужават защита (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 71 и Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, точка 33 по-горе, точка 65).
- 95 Комисията поддържа, че първото условие не е изпълнено в случая, с мотива че сведенията, които са ѝ били предоставени от жалбоподателя в хода на разследването, се съдържат в преписката, до която останалите адресати на решението ВПП са имали достъп.
- 96 Тези доводи трябва да бъдат отхвърлени. В това отношение трябва действително да се извърши разграничение между защитата, която е необходимо да бъде предоставена на тези сведения, които представляват професионална тайна по отношение на лицата, предприятията или сдруженията на предприятия, ползващи се с правото да бъдат изслушани в производство за прилагане на правилата на конкуренцията, и защитата, която следва да се предостави на тези сведения по отношение на обществеността изобщо (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 29; по аналогия вж. също Определение на заместник-председателя на Съда от 10 септември 2013 г. по дело Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), точки 56 и 57).
- 97 Така задължението на длъжностните лица и служителите на институциите да не оповестяват намиращите се при тях сведения, които представляват професионална тайна, провъзгласено в член 339 ДФЕС и приложено в областта на правилата на конкуренцията, приложими към предприятията, от член 28, параграф 2 от Регламент № 1/2003, е смекчено по отношение на лицата, на които член 27, параграф 2 от посочения регламент предоставя право да бъдат изслушани. Комисията може да предава на такива лица част от информацията, защитена от професионална тайна, при условие че това е необходимо за доброто протичане на разследването. При тези обстоятелства следва да се счита въпреки това, че тези сведения са известни само на ограничен брой лица.
- 98 От правилото, предвидено в член 27, параграф 2 от Регламент № 1/2003, уреждащ правото на засегнатите от разследването на Комисията страни на достъп до административната преписка, следва, че то е без значение за защитата срещу публичното оповестяване изобщо на сведения, предоставени на Комисията в хода на разследването и представляващи професионална тайна.
- 99 Що се отнася до второто условие, Общият съд констатира, че то също така е изпълнено в случая.
- 100 Както беше посочено в точка 83 по-горе, жалбоподателят поддържа, че предвижданото публикуване щяло да му причини сериозна вреда, поради факта че ще накърни репутацията му и поради завишения риск срещу него да бъдат предявени иски за обезщетение за претърпени вреди от пострадалите от нарушението, санкционирано в решението ВПП, дори и регресни иски, предявени срещу него от други предприятия, участвали в това нарушение.
- 101 В това отношение обаче няма съмнение, че спорните сведения, чието публикуване зависи от изхода на спора, се състоят в основната си част от описания на съставните елементи на нарушението на член 81 ЕО, санкционирано от Комисията в решението ВПП.

- 102 Следва обаче да се констатира, от една страна, що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че публикуването на спорните сведения можело да накърни репутацията му и да засегне положението му в търговските отношения, че определени части от решението ВПП, чието публикуване се предвижда за първи път, извеждат действително наяве, значително по-подробно отколкото неконфиденциалния вариант на това решение, публикуван през 2007 г., противоправното поведение на жалбоподателя. Така например частите от решението, съдържащи се в съображения 115, 116, 123, 126, 130, 140, 147, 149, 150, 151, 169, 170, 188, 189, 201, 211, 233, 260 и 277 от решението ВПП, чието публикуване се предвижда от Комисията, позволяват да се разбере важната роля на жалбоподателя не само при пораждаването на нарушението на 81 ЕО, но също и при извършването му в продължение на почти седем години.
- 103 От друга страна, макар без съмнение Комисията да не е мотивирала конкретно обжалваното решение чрез позоваване на целта за улесняване на исковите за обезщетение за претърпени вреди пред националните юрисдикции, от преписката все пак следва, че *prima facie*, публикуването на по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП, предвиждано от Комисията, по-специално в частта от посоченото решение относно описанието на начина на функциониране на картела, би могло да позволи на трети лица, които се считат за увредени от констатираното в него нарушение на конкурентното право на Съюза, да установят по-лесно гражданската отговорност на жалбоподателя, както и тази на останалите предприятия, участвали в това нарушение, и в случай че е необходимо, обхвата на тази отговорност.
- 104 Както илюстрират частите от неконфиденциалния вариант на решението ВПП, посочени в точка 102 по-горе, чието публикуване се предвижда, той в действителност разкрива подробно тайните контакти или антиконкурентни споразумения, в които жалбоподателят е участвал, като посочва по-конкретно наименованията на засегнатите от тези контакти или споразумения продукти, цифрови данни относно прилаганите цени, както и преследваните цели, що се отнася до цената и разпределението на пазарните дялове. Тези сведения могат да улеснят доказването на вредите на физическите или юридически лица, които се считат за пострадали от нарушението по член 81 ЕО, санкционирано в решението ВПП, също както и на каузалната връзка, свързваща посоченото нарушение и твърдяната вреда.
- 105 Следователно, без дори да е необходимо произнасяне на този етап на разсъжденията по въпроса дали, както претендира жалбоподателят, публикуването на спорните сведения би го поставило в по-неблагоприятно положение в сравнение с останалите предприятия, участвали в санкционираното в решението ВПП нарушение, които обаче не са засвидетелствали същия дух на сътрудничество, в производствата по иск за обезщетение, следва да се счита за установено, че оповестяването на сведенията, по отношение на които жалбоподателят е поискал поверително третиране, би могло да му причини сериозна вреда.
- 106 Що се отнася, най-сетне, до третото условие, следва да се припомни, че то изисква преценката на поверителния характер на информацията да налага претеглянето на легитимните интереси, които се противопоставят на нейното оповестяване, и общия интерес, който изисква дейностите на институциите да се развиват при възможно най-стриктно спазване на принципа на откритост (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 71 и Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, точка 33 по-горе, точка 65).
- 107 В това отношение, що се отнася, най-напред, до довода на жалбоподателя, че предвижданото публикуване щяло да засегне репутацията му, а по този начин и търговските му интереси, следва да се отбележи като начало, че интересът на дадено предприятие, на което Комисията е наложила глоба поради нарушаване на конкурентното право, да не се разкриват пред обществеността подробностите относно укоримото му противоправно поведение, не заслужава по принцип никаква особена защита, като се има предвид интересът на обществеността да се запознае възможно най-обширно с мотивите на всяко действие на Комисията, интересът на икономическите оператори да знаят какъв вид поведение може да бъде санкционирано и

интересът на увредените от нарушението лица да се запознаят с подробностите за него, за да могат, ако са налице условията за това, да предявят правата си срещу санкционираните предприятия, и като се има предвид възможността на санкционираното предприятие да подложи подобно решение на съдебен контрол (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 78 и Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, точка 33 по-горе, точка 72; вж. по аналогия Решение на Съда на ЕАСТ от 21 декември 2012 г. по дело DB Schenker/EFTA Surveillance Authority, E-14/11, Report of the EFTA Court, стр. 1178, точка 189).

- 108 От това следва, че жалбоподателят не може легитимно да се противопостави на публикуването от Комисията на сведенията, разкриващи подробно участието му в нарушението в санкционираното с решението ВПП нарушение, с мотива, че такова публикуване може да навреди на имиджа, с който той се ползва в търговските отношения, и по този начин да навърни търговските му интереси.
- 109 Що се отнася, по-нататък, до довода на жалбоподателя, че предвижданото публикуване щяло да повлияе неоправдано на висящите или бъдещи граждански иски, тъй като щяло да лиши националните юрисдикции, сезирани с такива иски, от възможността да преценят сами необходимостта да се изиска от Комисията съобщаването на сведения, подобни на стоящите в центъра на настоящия спор, в приложение на член 15, параграф 1 от Регламент № 1/2003, той също така не може да бъде уважен.
- 110 Всъщност налага се да се констатира, че чрез този довод жалбоподателят цели по същество да се защити срещу евентуално осъждане от национален съд да заплати обезщетение за претърпени вреди поради факта на участието си в нарушение по член 81 ЕО. Интересът на дадено дружество, участвало в нарушение по член 81 ЕО, да избегне такива иски не представлява обаче защитим интерес, предвид по-специално на правото на всяко лице да иска обезщетяване на вредите, които са му били причинени от поведение, което може да ограничи или да наруши конкуренцията (Решение на Съда от 20 септември 2001 г. по дело Courage и Crehan, C-453/99, Recueil, стр. I-6297, точки 24 и 26, Решение от 13 юли 2006 г. по дело Manfredi и др., C-295/04-C-298/04, Recueil, стр. I-6619, точки 59 и 61 и Решение от 6 ноември 2012 г. по дело Otis и др., C-199/11, точка 41).
- 111 От това следва също, че оплакванията на жалбоподателя, изведени от евентуално нарушаване на принципа на безпристрастност, съдържащ се в член 41 от Хартата на основните права, както и на принципа на равнопоставеност на страните в националните производства, са неоснователни и трябва да бъдат отхвърлени.
- 112 Все пак, независимо от четвъртото правно основание жалбоподателят поддържа по същество, че като разубеждава предприятията да разкрият нарушенията на конкурентното право на Съюза, които са им известни, и да сътрудничат с Комисията с цел да се възползват от програмата ѝ за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, обжалваното решение може да навреди на ефикасността на политиката на борба срещу нарушенията на правото на Съюза в областта на картелите. Този интерес обаче бил защитим, тъй като програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер има съществено въздействие върху цялостната ефективност на правото на Съюза в областта на картелите. Той допълва в този контекст по същество, че след като сведенията, чието публикуване се предвижда, го засягат повече отколкото други предприятия, които не са поискали освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, такова публикуване го поставяло по непропорционален начин в по-неблагоприятно положение в производствата пред националните юрисдикции, което би изложило на опасност ефикасността на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

- 113 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че ефикасността на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер би могла да намалее поради оповестяването пред лицата, които искат да предявят иск за обезщетение за вреди, на документи, свързани с производство за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, въпреки че националните органи по конкуренция или Комисията освобождават кандидата изцяло или отчасти от глобата, която биха могли да му наложат (вж. по аналогия Решение на Съда от 14 юни 2011 по дело *Pfleiderer*, C-360/09, Сборник, стр. I-5161, точка 26). Всъщност лице, участвало в нарушение на конкурентното право, изправено пред възможността за такова оповестяване, би могло да бъде разубедено да се възползва от възможностите на тези програми за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, предвид по-специално факта, че предоставените на Комисията документи или декларациите, направени пред нея на това основание, могат да имат самоличаващ характер.
- 114 От друга страна, правото на обезщетение за вредите, причинени от споразумение или поведение, което може да ограничи или наруши конкуренцията, може съществено да допринесе за поддържането на ефективна конкуренция в Съюза (вж. Решение по дело *Otis* и др., точка 42 и цитираната съдебна практика) и участва по този начин в постигането на цел от обществен интерес (в този смисъл и по аналогия вж. Решение по дело *DB Schenker/EFTA Surveillance Authority*, точка 107 по-горе, точка 132).
- 115 Именно в приложение на тези принципи Съдът, по повод преюдициално запитване във връзка със спорове относно искания на предприятия, които се считат за увредени от нарушения на правилата на конкуренцията, за достъп до тези преписки във връзка с разследването, притежавани от националните органи по конкуренция, е поканил националните юрисдикции, сезирани с тези спорове, да извършат претегляне на интересите, обосноваващи оповестяването на сведения, предоставени доброволно от лицата, подали заявления за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер и за тяхната защита (Решение на Съда по дело *Pfleiderer*, точка 113 по-горе, точка 30 и Решение от 6 юни 2013 г. по дело *Donau Chemie* и др., C-536/11, точки 30 и 31).
- 116 Важно е да се прецени значението на тази съдебна практика за настоящия случай.
- 117 Както вече беше подчертано в точка 93 по-горе, настоящото дело се отнася не до оспорването на отказ на достъп до документи, свързани с производство в областта на конкуренцията, който е в центъра на делата, по които са постановени Решение по дело *Pfleiderer*, точка 113 по-горе и Решение по дело *Donau Chemie* и др., точка 115 по-горе, а до предвижданото от Комисията публикуване на някои сведения, съдържащи се в документи или декларации, които са ѝ били предоставени доброволно от жалбоподателя с цел да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 118 В случая жалбоподателят се ограничава да поддържа, най-общо, че публикуването на сведенията, които е предоставил доброволно в хода на разследването с надеждата да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, щяло да накърни целта на дейностите по разследване на Комисията.
- 119 При тези условия задължително следва да се констатира, че дори да се приеме верността на това твърдение, то не разкрива съществуването на правна норма, която Комисията е нарушила само поради факта че предвижданото публикуване на сведения, предоставени в рамките на освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, би могло да има отражение върху прилагането на тази програма с оглед на бъдещите разследвания. Освен това този специфичен довод предполага интереса на обществеността да се запознае възможно най-обширно с мотивите на всяко действие на Комисията, този на икономическите оператори да се информират за поведението, което може да бъде санкционирано, и най-сетне, този на Комисията да запази полезния ефект на своята програма за освобождаване от глоби и

намаляване на техния размер. Тези специфични интереси обаче не принадлежат на жалбоподателя, въпреки че единствено Комисията е призвана да извърши претегляне, при обстоятелствата в случая, на ефикасността на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, от една страна, и интереса на обществеността и на икономическите оператори да се информират за съдържанието на решението ѝ и да предприемат действия за защита на правата си, от друга страна.

- 120 Този извод не може да бъде поставен под въпрос от довода на жалбоподателя, че по същество сведенията, по отношение на които той е поискал поверително третиране, не са от голямо значение за разбиране на диспозитива на решението ВПП и следователно не са обхванати от възложеното на Комисията задължение по силата на член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Действително, без дори да е необходимо да се преценява дали случаят е такъв, достатъчно е да се констатира, че с оглед на констатацията в точка 107 по-горе, тази разпоредба не цели да ограничи свободата на Комисията по свое усмотрение да публикува вариант на решението си, по-пълен от необходимото минимално съдържание, и да включи в него информация, за която не се изисква публикуване, доколкото разкриването ѝ не е несъвместимо със защитата на професионалната тайна (Решение по дело *Bank Austria Creditanstalt/Комисия*, точка 33 по-горе, точка 79).
- 121 Що се отнася до позоваването от жалбоподателя на Решение на Съда от 16 юли 1992 г. по дело *Asociación Española de Banca Privada* и др. (С-67/91, *Recueil*, стр. I-4785), анализът на относимостта му към настоящото дело се отнася към петото правно основание, поради което е разгледано в тази част.
- 122 От това следва, че втората част е неоснователна и поради това следва да бъде отхвърлена.

По третата част, изведена от нарушаване на правото на закрила на личния живот

- 123 Жалбоподателят изтъква най-сетне нарушение на правото му на закрила на личния живот, гарантирано в член 8, параграф 1 от ЕКПЧ и закрепено занапред в член 7 от Хартата на основните права.
- 124 В това отношение следва да се отбележи, заедно с жалбоподателя, че от Решение по дело *Комисия/Éditions Odile Jacob*, посочено по-горе, точка 76, следва, че Комисията приела, че разясненията, предоставени ѝ от предприятията, участници в операция по концентрация, трябва да се считат за попадащи в сферата на частните им занимания и като такива изискващи спазване на разпоредбите на член 8 от ЕКПЧ.
- 125 Все пак, макар това спазване да е наложено на Комисията по принцип, когато събира сведения от предприятията в хода на разследване относно нарушение на правото на Съюза в областта на картелите, дадено лице не може, съобразно трайно установената практика на Европейския съд по правата на човека, да се позове на член 8 от ЕКПЧ, за да се оплаче от накърняване на репутацията му, произтичащо предвидимо от собствените му действия, каквото е престъплението (вж. Европейски съд по правата на човека, решения *Sidabras* и *Džiautas/Литва* от 27 юли 2004 г., req. № 55480/00 и № 59330/00, § 49, *Recueil des arrêts et décisions*, 2004-VIII, стр. 367, *Taliadorou* и *Stylianou/Кипър* от 16 октомври 2008 г., № 39627/05 и № 39631/05, § 56, и *Gillberg/Швеция* от 3 април 2012 г., req. № 41723/06, § 67).
- 126 От това следва, както с основание изтъква Комисията, че правото на закрила на личния живот, гарантирано от член 8 от ЕКПЧ, не може да представлява пречка за оповестяването на сведения, които, както и тези, чието публикуване се предвижда, са свързани с участието на

дадено предприятие в нарушение на правото на Съюза в областта на картелите, констатирано в решение на Комисията, прието на основание член 23 от Регламент № 1/2003 и предназначено за публикуване в съответствие с член 30 от същия регламент.

- 127 Следователно третата част трябва да бъде отхвърлена като неоснователна, а заедно с нея — и третото правно основание изцяло.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на принципите на оправданите правни очаквания, на правната сигурност и на равното третиране

- 128 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение накърнява оправданите правни очаквания, които той твърди, че е придобил въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., както и от множество декларации на Комисията в смисъл, че доброволно съобщените ѝ сведения във връзка с програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер няма да бъдат оповестявани. Оправданите правни очаквания на жалбоподателя, че сведенията, които той доброволно е съобщил на Комисията, ще бъдат третираны поверително, се отнасяло както за прекия достъп от трети лица до документите или декларациите, съдържащи се в преписката по разследването, така и за оповестяването изцяло или частично на съдържанието на такива документи или декларации чрез публикуването на по-подробен вариант на решението ВПП.
- 129 Следователно именно като нарушава това оправдано правно очакване и предходната си административна практика Комисията била взела решението да публикува спорните сведения няколко години след приключването на производството, довело до приемането на решението ВПП. Такова публикуване не само разубеждавало предприятията да сътрудничат доброволно с Комисията в рамките на установяването и преследването на нарушения на член 81 ЕО, но още повече нарушавало принципа на равнопоставеност. В това отношение било без значение, че спорните сведения датират отпреди повече от пет години.
- 130 Жалбоподателят поддържа освен това, че оправданите правни очаквания, които той е придобил по отношение на факта, че спорните сведения няма да бъдат публикувани, произтичат също и от факта, че Комисията вече е публикувала неконфиденциална версия на решението ВПП през 2007 г. и че това публикуване е зачело по-голямата част от заявленията за поверителност. От това публикуване следователно произтичало имплицитно решение на Комисията да уважи заявленията за поверителност, подадени от жалбоподателя. Отричайки това имплицитно решение, обжалваното решение нарушавало не само оправданите правни очаквания на жалбоподателя, но и принципа на правна сигурност.
- 131 Комисията оспорва тези доводи.
- 132 В това отношение следва да се подчертае, като начало, че в съответствие с изложените в точки 58—60 по-горе съображения обжалваното решение трябва да се разглежда в контекста на административното производство, което е довело до неговото приемане, и че посоченото решение следователно включва изложените от Комисията позиции във връзка с предвиденото публикуване, доколкото те се отнасят до аспектите, които не попадат в мандата на служителя по изслушването.
- 133 От това следва, че само по себе си обстоятелството, че служителят по изслушването не е компетентен да се произнесе по доводите, изведени от жалбоподателя от нарушението на принципите на обосноваването правни очаквания и на правна сигурност, което следва по същество от преценката на първото правно основание, не се отразява на компетентността на съда на Съюза да се произнесе по такива доводи в рамките на настоящата жалба.

- 134 По същество следва да се припомни, че като приема правила за поведение като съдържащите се в известията относно сътрудничеството от 2002 г. и от 2006 г. и като обявява посредством публикуването им, че ще ги прилага занапред към съответните случаи, Комисията се самоограничава в упражняването на своето право на преценка и не би могла да се отклонява от тези норми без основание, тъй като това би означавало да бъде евентуално санкционирана за нарушение на общи принципи на правото като принципите на равно третиране, на правна сигурност или на защита на оправданите правни очаквания (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, С-189/02 Р, С-202/02 Р, С-205/02 Р-С-208/02 Р и С-213/02 Р, Recueil, стр. I-5425, точка 211 и Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Carbone-Lorraine/Комисия, Т-73/04, Сборник, стр. II-2661, точка 71).
- 135 Освен това трайна практика е, че да се позове на принципа на оправданите правни очаквания може всеки правен субект, по отношение на когото институцията на Съюза е породила надежди, основани на конкретни дадени му от нея уверения (Решение на Съда от 11 март 1987 г. по дело Van den Bergh en Jurgens и Van Dijk Food Products (Lopik)/ЕИО, 265/85, Recueil, стр. I-1155, точка 44 и Решение от 16 декември 2010 г. по дело Kahla Thüringen Porzellan/Комисия, С-537/08 Р, Сборник, стр. I-12917, точка 63).
- 136 В случая на първо място следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че забраната Комисията да направи публично достояние при всякакви обстоятелства сведенията, съдържащи се в заявленията за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, произтичала от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., дори от това от 2006 г.
- 137 Разбира се, от параграфи 32 и 33 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. следва, че „някоя писмена декларация, направена пред Комисията [на това основание,] не може да бъде оповестявана или използвана за цели, различни от прилагането на член 81 [ЕО]“ и че „[К]омисията счита общо, че оповестяването в който и да е момент на документи, получени [във връзка с искане за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер] би засегнало защитата на целите на дейността по разследване по смисъла на член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1049/2001“. Разбира се, също така Комисията е уточнила в своето Известие относно сътрудничеството от 2006 г., чието приемане е последващо по отношение на периода, в който жалбоподателят е сътрудничил на разследването, довело до решението ВПП, от една страна, че предприятиите от някои предприятия инициативи да ѝ предоставят спонтанно това, което им е известно за даден картел, както и за ролята им в този картел „не би трябвало да бъдат обезкуражавани от решения, разпореждащи предоставянето на документи в граждански производства“ (параграф 6), и от друга страна, че „другите страни, каквито са жалбоподателите, [не са имали] достъп до декларациите на предприятията“ направени на основание освобождаване от глоби и намаляване на техния размер (параграф 33).
- 138 Все пак, както с основание подчертава Комисията, тези различни ангажименти се отнасят единствено до оповестяването на документи, които са ѝ били предоставени доброволно от предприятията, искащи да се възползват от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и на декларациите, направени от тези предприятия на това основание. Впрочем именно в светлината на тези ангажименти следва да се разбира решението на Комисията, на което последната се позовава в писмените си становища, да откаже на EnBW Energie Baden-Württemberg AG достъпа до съвкупността от документи, фигуриращи в административната преписка относно COMP/F/38.899 — Комутационни апарати с газова изолация.
- 139 Тези ангажименти хвърлят освен това светлина върху мотива, на който почива решението на Комисията да премахне в по-подробния неконфиденциален вариант на решението ВПП, чието публикуване се предвижда, всички сведения, които могат да позволят прякото или косвено

- идентифициране на източника на сведенията, които са ѝ били предоставени доброволно от жалбоподателя с цел да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 140 На второ място следва да се отбележи, че разграничението, отразено в точки 136—139 по-горе, не отрича от декларациите или изразените позиции на Комисията, на които се позовава жалбоподателят.
- 141 Така, що се отнася най-напред до частта от писмото, адресирано от генералния директор на ГД „Конкуренция“ до магистрат в Съединените американски щати, възпроизведено в статия от 22 декември 2011 г., представена от жалбоподателя, то не е могло да създаде у последния оправданото правно очакване, на което той се позовава. Всъщност съгласно посочената част от писмото генералният директор на ГД „Конкуренция“ изтъква, че оповестяването в рамките на висящото производство пред юрисдикция на Съединените американски щати на конфиденциалния вариант на решение, с което Комисията е констатирала нарушение на член 81 ЕО, би накърнило публичните интереси на Съюза и би засегнало значително неговата годност да разкрива и ограничава картелите. Безспорно е обаче, че такъв конфиденциален вариант, за разлика от неконфиденциалния вариант на решението ВПП, чието публикуване се предвижда в случая, съдържа по-специално индикации относно източника на сведенията, доброволно предоставени от предприятията на Комисията с цел да се възползват от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, и че такава версия следователно може да отразява самоуличаващи декларации, направени от тези предприятия. Един конфиденциален вариант освен това може да съдържа имената на служителите на предприятията, чието участие в нарушението е установено.
- 142 При тези обстоятелства от частта в писмото на генералния директор на ГД „Конкуренция“, на което се позовава жалбоподателят, цитирано в споменатата в предходната точка статията, не може да се направи извод за политика на Комисията, гарантираща поверителност на всяка доброволно предоставена информация от предприятие, искащо да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, по-специално при публикуването на решенията, които Комисията взема на основание член 23 от Регламент № 1/2003.
- 143 Разсъжденията, изложени в точки 141 и 142 по-горе, се прилагат също, по аналогия, спрямо писмото във връзка с арбитражното производство в Съединените щати, адресирано от ГД „Конкуренция“ до адвокатска кантора на 11 февруари 2014 г. и представено от жалбоподателя в деня на съдебното заседание. Всъщност, без дори да е необходимо произнасяне по допустимостта на това доказателство, оспорено от Комисията, налага се да се констатира, че подобно на писмото, на което жалбоподателят се позовава в точка 141 по-горе, то отразява възражението на Комисията срещу простото оповестяване на конфиденциалния вариант на решение, с което тя констатира нарушаване на правото на Съюза в областта на картелите и санкционира на това основание множество предприятия. Още повече, при всяко положение Общият съд отбелязва, че посоченото писмо от 14 февруари 2014 г. е без отношение към преценката дали обжалваното решение, прието през май 2012 г., води до накърняване на оправданите правни очаквания на жалбоподателя.
- 144 Що се отнася, по-нататък, до съображенията, изложени от Комисията в качеството на *amicus curiae* пред High Court of Justice (England & Wales) (Върховен съд (Англия и Уелс), Обединено кралство) през ноември 2011 г., в рамките на процесуално-организационна мярка, те не могат да породят у жалбоподателя в по-голяма степен увереност, че Комисията няма да публикува по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП от публикувания през 2007 г.
- 145 Действително в тези съображения Комисията се противопоставя единствено на оповестяването пред трети лица, от една страна, на конфиденциалния вариант на решението, в което тя е констатирала нарушение на конкурентното право на Съюза, и от друга страна, на документите,

които са ѝ били предоставени доброволно от предприятията в хода на разследването, което е довело до приемането на това решение, с цел да се възползват от нейната програма за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, както и на декларациите, направени във връзка със заявленията за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер в рамките на това разследване. Така, доколкото тези съображения се отнасят до оповестяването на конфиденциалния вариант на решението, констатиращо нарушение на конкурентното право на Съюза, разсъжденията, изложени в точки 141 и 142 по-горе, е приложимо *mutatis mutandis*. Що се отнася до възражението, изразено от Комисия срещу оповестяването пред трети лица на документи и декларации, които са ѝ били доброволно предоставени от предприятията с цел да се възползват от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, от това не може да се направи извод за съществуването на политика на Комисията, предвиждаща по общ начин поверително третиране на сведенията относно нарушение на конкурентното право на Съюза, съобщени от предприятията, поискали да се възползват от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

- 146 При всички положения следва да се отбележи, че в съображения 20, 21 и 23 от въпросните разсъждения Комисията е изложила по-специално своята гледна точка, според която би било непропорционално да се оповестява пред трети лица конфиденциалният вариант на въпросното решение, поради обстоятелството че посоченият вариант включва съвсем малко допълнителни сведения относно начина на функциониране на разглеждания картел в Обединеното кралство, в сравнение с неконфиденциалния вариант на това решение, достъпен за обществеността. Комисията счита в конкретния случай, че оповестяването на конфиденциалния вариант на въпросното решение не е обосновано предвид твърде ограниченият интерес, който това публикуване разкрива за предполагаемите пострадали от този картел, които целят да получат пред юрисдикциите на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия обезщетение за вредата, които те поддържат, че са претърпели.
- 147 Напротив, настоящият спор се отнася до публикуването от Комисията на неконфиденциален вариант на решението ВПП, включващ голям брой подробни сведения относно начина на функциониране на санкционирания с посоченото решение картел, които не са фигурирали във варианта, публикуван на интернет сайта на ГД „Конкуренция“ през 2007 г. Така, както беше подчертано в точка 103 по-горе, това публикуване би могло *prima facie* да даде възможност на трети лица, които се считат за увредени от посочения картел, да установят по-лесно гражданската отговорност на жалбоподателя и на други предприятия, участвали в него, също както и, в случай на необходимост, обхвата на тази отговорност. От това следва, че изразената от Комисията гледна точка в съображенията ѝ, цитирани в точка 144 по-горе, се отнася до положение, което е до такава степен различно от това, което характеризира настоящото дело, че тези съображения не могат по никакъв начин да породят у жалбоподателя оправданото правно очакване, което той изтъква.
- 148 Що се отнася освен това до довода, изведен от защитаваната от Комисията концепция в гражданските производства, образувани в Съединените щати, според която предприятията, които си сътрудничат доброволно с нея, като разкриват съществуването на картели, не могат да бъдат поставени, в рамките на тези производства, в положение, което е по-малко благоприятно от това на останалите участници в картелите, които не показали такъв дух на сътрудничество, той също така не може да бъде уважен.
- 149 В това отношение, първо, след като интересът на дадено предприятие, на което Комисията е наложила глоба за нарушаване на конкурентното право, подробностите относно укоримото му противоправно поведение да не бъдат оповестявани публично, не заслужава по принцип никаква специална закрила (вж. точка 107 по-горе), жалбоподателят не може да иска такава закрила под претекста, че той трябва да се ползва от специално положение спрямо националния съд в сравнение с положението на предприятията, които не са показали същата степен на сътрудничество с Комисията. По-нататък, доколкото публикуваното решение се

отнася до факти, обосноваващи отговорността на всеки от неговите адресати за нарушаване на член 101 ДФЕС, жалбоподателят не е поставен в по-неблагоприятно положение в това отношение спрямо останалите участници в нарушението. Най-сетне, важно е да се припомни, че сътрудничеството на жалбоподателя с Комисията по начина, описан в точка 2 по-горе, е довел до предоставяне на пълен имунитет по отношение на глоби, което е нормално следствие от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. При всяка хипотеза, жалбоподателят не е изтъкнал никакво обстоятелство, годно да докаже, че публикуването на сведенията, по отношение на които той иска поверително третиране в случая, които са свързани с начина на функциониране на картела в неговата цялост, биха го поставили в по-неблагоприятно положение спрямо останалите предприятия — адресати на решението ВПП, в производствата по искове за обезщетение за вреди. От това следва, че не съществува никакво противоречие между тази изразена позиция, отразена освен това в съображенията, представени пред High Court of Justice през ноември 2011 г., споменати в точка 144 по-горе, и гледната точка на Комисия в настоящото дело.

- 150 Що се отнася до позоваванията от жалбоподателя на гледната точка, защитавана от Комисията при постановяването на Решение на Общия съд от 22 май 2012 г. по дело EnBW Energie Baden-Württemberg/Комисия (T-344/08), и на Решение на Съда по дело Комисия/EnBW Energie Baden-Württemberg, точка 92 по-горе, те нямат отношение към настоящия случай, тъй като, както правилно подчертава Комисията, по това дело е ставало въпрос за решение относно отхвърлянето на искане за достъп до всички документи, съдържащи се в преписка на Комисията относно нарушаване на конкурентното право. От това следва, че изразената в това производство гледна точка не е могла да създаде у жалбоподателя оправданото правно очакване Комисията да се въздържа да оповестява публично всяка информация, която той доброволно ѝ е предоставил по време на разследването с цел да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 151 Най-сетне, на трето място, следва да се разгледа доводът на жалбоподателя, че накърняването на оправданите му правни очаквания произтичало и от предходната практика на Комисията, която се състояла в това да не се оповестяват сведения, които са ѝ били предоставени доброволно от предприятията във връзка със заявления за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и по отношение на които е поискано поверително третиране. Тази практика била илюстрирана в неконфиденциалния вариант на решението ВПП, публикуван през 2007 г., който отразява исканията за поверително третиране, представени от жалбоподателя, и за разлика от други публикувани варианти на решения, с които се санкционират нарушения на конкурентното право на Съюза, не е бил квалифициран като временен от Комисията.
- 152 В това отношение следва да се отбележи, че дори тази практика да се приеме за установена, тя не би могла да създаде у жалбоподателя оправдани правни очаквания по отношение на факта, че Комисията няма да я промени в бъдеще.
- 153 Действително, макар спазването на принципа на оправданите правни очаквания да е част от основните принципи на правото на Съюза, икономическите оператори нямат основание да възлагат оправданите си правни очаквания на запазването на съществуващо положение, което може да бъде променено в рамките на правото на преценка на институциите на Съюза (Решение на Съда от 15 юли 1982 г. по дело Edeka, 245/81, Recueil, стр. 2745, точка 27; вж. също Решение на Общия съд от 8 септември 2010 г. по дело Deltafina/Комисия, T-29/05, Recueil, стр. II-4077, точка 426 и цитираната съдебна практика).
- 154 В случая от преценката на третото правно основание по-горе следва, че сведенията, срещу публикуването на които жалбоподателят се противопоставя, не могат да се считат с оглед на доводите, изложени от тях в хода на административното производство и в рамките на настоящото съдебно производство, като поверителни поради естеството си.

- 155 Комисията обаче разполага с широка свобода на преценка, за да реши дали да публикува такива сведения. Всъщност с оглед на принципите, припомнени в точки 89 и 90 по-горе, член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003 следва да се тълкува в смисъл, че ограничава възложеното на Комисията задължение за публикуване единствено до посочване на заинтересованите страни и на основното съдържание на решенията, посочени в първия параграф на тази разпоредба, с цел да се улесни задачата на Комисията да информира обществото за съществуването и за съдържанието на последните, като се имат предвид именно лингвистичните ограничения, свързани с публикуването в Официален вестник. За сметка на това тази разпоредба не ограничава възможността на Комисията, ако тя счита за подходящо и ако ресурсите ѝ позволяват, да публикува пълния текст или най-малкото по-подробен вариант на решенията си, при спазване на защитата, дължима по отношение на търговската тайна и други поверителни сведения (вж. по аналогия Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 76).
- 156 Въпреки че Комисията следователно е обвързана от общото задължение да публикува само неконфиденциални варианти на решенията си, за да се гарантира спазването му, не е необходимо член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003 да се тълкува в смисъл, че предоставял специфично право на адресатите на решенията, приети на основание членове 7—10, 23 и 24 от посочения регламент, позволяващи им да се противопоставят на публикуването от Комисията в Официален вестник и, в случай че е необходимо, на интернет сайта на тази институция на сведения, които, макар и неповерителни, не са от съществено значение за разбирането на диспозитива на тези решения (вж. по аналогия Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 77). Следователно член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003 не цели да ограничи свободата на Комисията по свое усмотрение да публикува вариант на решението си, по-пълнен от необходимото минимално съдържание, и да включи в него информация, за която не се изисква публикуване, доколкото разкриването ѝ не е несъвместимо със защитата на професионалната тайна (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 79).
- 157 От тази свобода на преценка следва поради това, че в съответствие с припомнената в точка 153 по-горе съдебна практика жалбоподателят, ако се приеме за установена предходната административна практика, на която той се позовава, не може да придобие никакви обосновани правни очаквания тя да бъде запазена.
- 158 Този извод се налага с още по-голяма сила в случая, когато публикуването на подробни сведения относно нарушение на правото на Съюза в материята на картелите е от естество да улесни установяването на гражданската отговорност на отговорните за такова нарушение предприятия и по този начин да подсили приложението на посоченото право в частната сфера. Следва също така да се вземе предвид в това отношение, че Комисията подчертава в параграф 31 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и в параграф 39 от своето Известие относно сътрудничеството от 2006 г., че „[Ф]актът, че дадено предприятие се [е възползвало] от имунитет по отношение на глоби или друго намаляване на нейния размер, не го защитава от гражданскоправните последици на нарушението по член 81 [ЕО]“.
- 159 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че оправданите му правни очаквания по отношение на факта, че Комисията няма да оповести сведенията, предоставени доброволно в рамките на разследването, произтича от публикуването на първия неконфиденциален вариант на решението ВПП през 2007 г., отчитащо исканията за поверителност, които той е представил, той също не може да бъде уважен.
- 160 Без съмнение Комисията не е квалифицирала изрично като временен този първи неконфиденциален вариант на решението ВПП, публикуван през 2007 г.

- 161 Все пак следва да се припомни, че към този момент Общият съд вече е тълкувал в член 21, параграф 2 от Регламент № 17, който съответства по същество на член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003, в смисъл, че тази разпоредба няма за цел да ограничи свободата, с която разполага Комисията да публикува по своя воля вариант на решението си, който е по-пълен от необходимия минимум, и да включи в него и сведения, чието публикуване не се изисква, доколкото оповестяването им не е несъвместимо със защитата на търговската тайна (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 33 по-горе, точка 79). В този контекст следва да се приеме, че само по себе си обстоятелството, че Комисията е публикувала първи неконфиденциален вариант на решението ВПП през 2007 г. и че не го е квалифицирала като временен, не е можело да предостави на жалбоподателя никаква конкретна гаранция, че един нов, по-подробен неконфиденциален вариант на това решение няма да бъде публикуван по-късно, по смисъла на припомнената в точка 135 по-горе съдебна практика.
- 162 Освен това исканията за поверителност, подадени от жалбоподателя през юли 2006 г., са били мотивирани именно с обстоятелството, че конфиденциалният вариант на решението ВПП разкрива според него голямо количество чувствителна търговска информация, която го засяга. Към момента на публикуването обаче на първия неконфиденциален вариант на решението ВПП съдебната практика вече е била установила в този смисъл, че не са нито тайни, нито поверителни сведенията, които са били такива, но датират отпреди пет или повече години и трябва поради това да се считат за исторически, освен ако по изключение засегнатото предприятие не докаже, че независимо от тяхната старост, тези сведения съставляват все още съществени елементи от търговското му положение или това на трето лице (вж. съдебната практика, цитирана в точка 84 по-горе). Следователно жалбоподателят е бил в състояние да разбира още към онзи момент, че евентуалният поверителен характер на тези сведения не е можел по принцип да бъде гарантиран безсрочно.
- 163 Тъй като жалбоподателят не е представил никакво доказателство, годно да установи, че Комисията се е ангажирала спрямо него да не публикува неконфиденциален вариант на решението ВПП, съдържащ повече сведения в сравнение с публикувания на интернет сайта на ГД „Конкуренция“ през септември 2007 г., той не може да се позове единствено на това публикуване, за да изведе от него обосновани правни очаквания в този смисъл.
- 164 Най-сетне, оплакванията, изведени от накърняването на принципите на правната сигурност, както и на правото на добра администрация трябва също така да бъдат отклонени, тъй като изтъкнатите от жалбоподателя съображения в негова подкрепа съвпадат в основната си част с изтъкнатите в подкрепа на оплакването, изведено от нарушение на принципа на оправданите правни очаквания.
- 165 От това следва, че четвъртото правно основание е неоснователно и поради това трябва да бъде отхвърлено.

По петото правно основание, изведено от нарушение на принципа на целта, вписан в член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003, както и от нарушение на параграф 48 от Известието относно достъпа до преписката

- 166 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение, доколкото включва публикуването на декларации и документи, с автори лица, подали заявления за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, нарушава принципа на целта, вписан в член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003. В съответствие с тази разпоредба получените сведения в рамките на производствата, водени на основание членове 17—22 от Регламент № 1/2003, можели да бъдат използвани само за целите, за които са били събрани. Оповестяването обаче на сведения, съдържащи се в преписката на Комисията посредством публикуването на по-подробен неконфиденциален вариант на решението ВПП, прието преди няколко години, било чуждо на

- целите, заради които тези сведения са били събрани. Това заключение се потвърждавало от параграф 48 на Известието относно достъпа до преписката, от който следва, че такъв достъп се предоставя единствено при условие че получените документи ще бъдат използвани само за целите на съдебните или административни производства с предмет прилагането на разглежданите правила на конкуренцията на Съюза в свързаното административно производство.
- 167 Комисията оспорва тези доводи.
- 168 В това отношение следва най-напред да се отбележи, че не може да бъде споделен стремежът на жалбоподателя да основе критиката си срещу обжалваното решение, в рамките на настоящото правно основание, на параграф 48 от Известието относно достъпа до преписката.
- 169 Действително, както правилно отбелязва Комисията, от текста на параграф 48 от Известието относно достъпа до преписката следва, че забраната, която той установява относно използването на документи, съдържащи се в преписката по разследването за цели, различни от съдебните или административни производства, имащи за предмет прилагането на разглежданите правила на конкуренцията на Съюза в свързаното административно производство, се отнася до лицата, предприятията и сдруженията, които са адресати на съобщение на Комисията за постъпили жалби и които се ползват с достъп до тази преписка по смисъла на параграф 3 от Известието относно достъпа до преписката. Посоченият параграф 48 следователно няма за предмет да ограничи използването от Комисията на декларации или документи, събрани в рамките на разследване относно нарушение на член 81 ЕО.
- 170 По-нататък, що се отнася до оплакването, изведено от нарушаването на принципа на целта, установен в член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003, следва да се припомни, че съгласно тази разпоредба събраните сведения в приложение на членове 17—22 от посочения регламент могат да бъдат използвани само за целите, за които те са били събрани, без да се засягат при това членове 12 и 15 относно обмена на информация с органите по конкуренцията на държавите членки и сътрудничеството между Комисията и юрисдикциите на държавите членки.
- 171 Това оплакване все пак не може да бъде основателно, без дори да е необходимо произнасяне по въпроса, по който страните спорят, а именно дали сведенията, доброволно предоставени на Комисията в хода на разследването, попадат в приложното поле на посочената разпоредба, въпреки факта, че членове 17—22 от Регламент № 1/2003 целят да ограничат правомощията по разследване на Комисията.
- 172 Всъщност публикуването на решенията, взети от Комисията в приложение на член 23 от Регламент № 1/2003, представлява по принцип, както потвърждава член 30 от посочения регламент, последният етап от административното производство, в което Комисията констатира и наказва нарушенията на член 81 ЕО.
- 173 От това следва, че без да се засяга защитата, която трябва да бъде предоставена на поверителните сведения, съдържащи се в преписките по разследванията на Комисията, публикуването от последната на неконфиденциален вариант на такива решения, съдържащ сведения, които са ѝ били предоставени доброволно от предприятията с цел да се възползват от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, не може да бъде квалифицирано като чуждо на мотива, заради който тези сведения са били събрани.
- 174 Тази констатация позволява впрочем настоящото дело да се отграничи от Решение по дело *Asociación Española de Banca Privada и др.*, точка 121 по-горе, цитирано от жалбоподателя. Действително, без дори да е необходимо да се припомнят съществуващите разлики между член 20, параграф 1 от Регламент № 17 и член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003, който го заменя, достатъчно е да се отбележи, че това решение засяга използването от националните

власти като доказателствено средство на сведения, събрани от Комисия от предприятията, които не са били посочени в нейното решение, с което се санкционира нарушение на конкурентното право, публикувано при условията, предвидени в член 21 от Регламент № 17, като Съдът е постановил, че такова използване е забранено, тъй като е чуждо на мотива, поради който тези сведения са били събрани (Решение по дело Asociación Española de Banca Privada и др., точка 121 по-горе, точки 35—38 и 47—54).

- 175 Следователно петото правно основание е неоснователно и трябва да бъде отхвърлено, както и цялата жалба.

По съдебните разноски

- 176 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка загубила делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 177 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Evonik Degussa GmbH да заплати съдебните разноски, включително и тези в обезпечителното производство.**

Parasavvas

Forwood

Bieliūnas

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 28 януари 2015 година.

Подписи